

TEMMUZ
2025
SAYI:20

DÜŞ

EDEBİYAT, FİKİR VE
SANAT DERGİSİ

Bu Senin Düşün...

YAZARLARIMIZ

SAMET MUTLU
BENGÜ NAZ TÜRKMEN
MEİHA KAPLAN
ÇAĞLAR SARUHAN
AYŞE RÜMEYSA AYDIN
HANİFE SEVER
TALHA HAMZA ÖZEL
FEVZİ YETKİN
RANA TÜREMİŞ
ERKAN EREN
Z. SEHA DENİZ
İLAYDA ÇALIŞKAN
NİLGÜN KURNAZ
BÜŞRA AYÜLKÜ
SEVİNÇ KAYAPINAR
GAMZE AY
CAN AHMET DOĞRUL
DİLARA DURAN
SEDA ÖZCAN
A.ÇİĞDEM BOZKURT
İREM GÜNERKAN
MURAT HALICI
HANİFE ŞİŞMAN
CEYLİN MELİS DOĞAN
SEYİT BERKER AYDOĞAN
ERÇAĞ AKARCA
HAKİM GÜNERİGÖK
OSMAN AKÇAY
YELİN İREM İNAN
NACİYE BAĞLAN
GURBET MIRAN
ALKİM TÜRK
FATMA ZEHRA DEMİR
ELİF AKÇA
ŞAFAK SIPEK
ÖMER YAKUT TOPAL
NEVİN ER
İLAYDA ÇALIŞKAN
ECEM KARAHAN
ŞÜKRÜ SAR

İÇİNDEKİLER

05 YAŞAMANIN AĞRISI

06 TERK-İ DİYARLARDAN BAŞLANGIÇLARA

07 ÖZLEM

08 EY SEVGİLİ

09 BAŞKA BİR TARİFİ OLMALI

10 ELVEDA SEVGİLİM

11 HAYATIN PENCESİNDE ÖLÜMÜN GÖLGESİNDE

12 SERİN MAVİYE ÖZLEM

13 BOĞULMAK İÇİN SU GEREKMEZ

14 YALNIZLIK BEKLERMİŞ AŞKIN

15 LACİVERT

16 KALBİMDEKİ DENKLEM

17 HAYAT BESTESİ

18 CAN SİMİDİ OLAMAYIŞIM

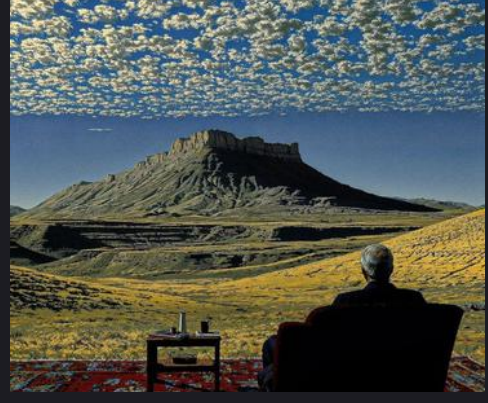
20 - 21 GÖZ AĞRISI

22 KURUTULMUŞ KALPLER

23 FARKINDALIK KIRIKLARI

24 DİLARA DURAN (KOLAJ TASARIMI)

25 BENİ DEĞİŞTİRME YANIMDA KAL

İÇİNDEKİLER

26 SEVMEK

27 YOKUŞ

28 DELİ

29 ELBET

30 - 31 ÇÜRÜKSU'DAN ESEN HÜZÜN RÜZGÂRI:
BİR VATAN KI, ŞİMDİ ANILARDA

32 DEVRİLMEDİK Kİ

33 BALKON

34 ATEŞ Mİ? LAV MI?-HAIKU

35 KOKU

36 GÖREMEZLER

37 ÖZLEM

38 ÖLÜLER SARMALI

39 ARAMAK İN, BULMAK OUT

40 KAPANMAYAN YARALAR

41 - 42 KENDİMİ BEKLERKEN

43 GERÇEK AŞK FIRTINADA EKİLİR

44 AYNALAR VE KADINLAR

45 KALBİMDEKİ DENKLEM

46 YÜREK SANCISI

47 AKDENİZ, TEMMUZ, KAVUNLAR VE TANTALOS

YAŞAMANIN AĞRISI

N'olur uyanayım artık
Bitsin şu hayatımın sancısı
Öyle sağlam çarptı ki kafama
Yerle bir etti beni
Bu intiharın yankısı

N'olur bitsin artık kabus
Ve tanrı uyandırсын beni uykumdan
Kaldırmıyor bünyem yemin ederim
Yükseldikçe hayatımda
Yaşamanın ağrısı

Samet MUTLU

TERK-İ DİYARLARDAN BAŞLANGIÇLARA

Sence “başlangıç” nedir?

Bir şeyi bitirmek mi, yoksa hiç bilmediğin bir yere yelken açmak mı?

Bu sorular beni sık sık düşündürüyor.

Her şeyi bırakıp gitmek bana hep çok etkileyici geldi.

Ama giderken gerçekten her şeyi bırakabilir misin?

Yoksa sen yine onlarla mı gidersin?

O hâlde bu bir başlangıç olur mu?

Kafanda eskiler varken gerçekten yeniden başlayabilir misin?

Peki, tam anlamıyla bir başlangıç nedir?

Yeniden doğuş mu?

Yoksa terk-i diyar etmek mi?

Benim her “başlangıcım”, terk-i diyar etmektir.

Ama asla bir başlangıç olmadı bu...

Hep eskinin devamıydı, sadece başka bir yerde, başka bir yüzle.

Size bir ipucu:

Terk-i diyar etmek bir şeyin başlangıcı değil,

o şeyin farklı bir varyasyonu ile devamıdır.

Yeniden doğuş içine...

Öldürmek gerek.

Kendini, birikimlerini, hatıralarını...

Her şeyini duygusuzca öldürmek.

Ama bunu hepimiz yapabilir miyiz?

Bir insanı, bir duyguyu tamamen yok edebilir miyiz?

“Unutmak” sayılmaz, çünkü hiçbir şey gerçekten unutulmaz.

Silemezsin.

Birini, bir şeyi tamamen silmek...

Yeniden doğmaksa eğer,

her şeyi öldürmek gerek.

Ve bunun için büyük bir duygusuzluk lazım.

İnsanlar bu kadar duygusuz olabilir mi gerçekten?

Ben olamadım.

Her şeyi kendimle getirdim.

Bu yüzden “başlangıç” sadece yeni doğmuş bir bebek için geçerli bir kavram.

Bizler ise sadece terk-i diyar edenleriz.

Bengü Naz TÜRKMEN

ÖZLEM

Özleminle bile mutlu olurken,
Ya sen olmasaydın ne yapardım ben.
Özlemim sana öyle derinden,
Gördüğümde seni daha da demlenen.
Nefesimi her içime çekişimde,
Sen sen diye atan yüreğim,
Varlığında umutlanan,
Yokluğunda senin adınla keyiflenen.
Sen benim yaşayan diğer yarım,
Hiç kopmayan gönül bağı.
Gözlerin yansırken yüreğime ,
Hayalin hediye idi ömrüme.
Günler geçse de öylece,
Hep oldun sen sevgili benim için beklenen.

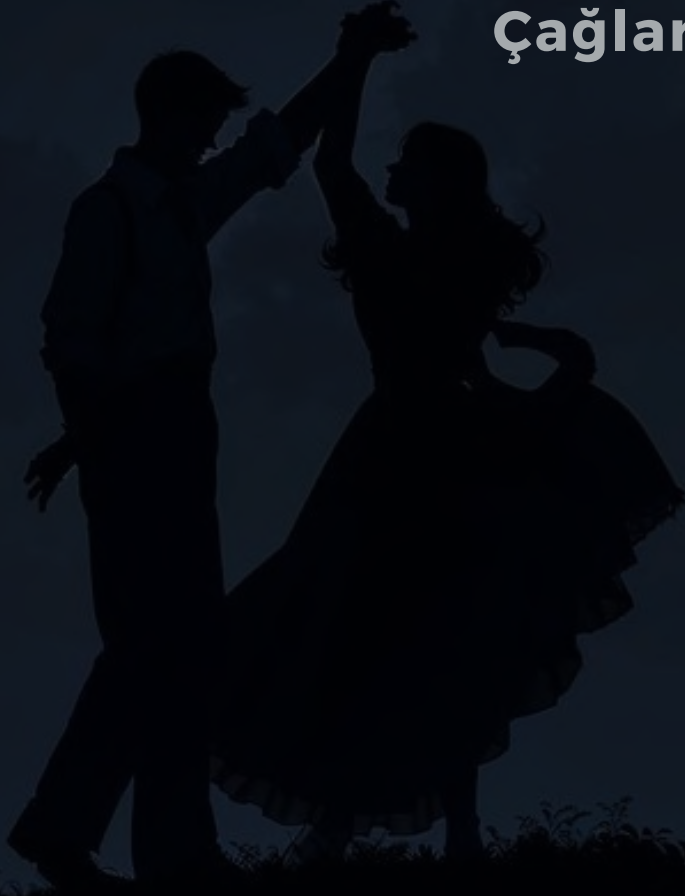
Meliha KAPLAN

EY SEVGİLİ

Kapıdan sızan ışık gibiydin ey sevgili,
Ne kadar kapalı tutsam da kalbimin kapılarını.

Oysa nereden bilecektim,
Kapıyı aydınlık günlerde kapatıp
Gecenin karanlığında
Yalnızlığımın huzurunda
Anahtar deliğinden
Sızacak ışığını...

Çağlar SARUHAN

BAŞKA BİR TARİFİ OLMALI

Ölüm...

Canlı bir varlığın hayatının sona ermesi, yaşamını yitirmesi durumu.

Soğuk, duygudan yoksun bir tanım benim için. Sanki ölüm, hiç kapımızı çalmayacakmış gibi uzak, ürkütücü ve gerçeklikten bir o kadar kopuk.

Bir Ramazan günü... Her şey yolunda gibi görünürken, ansızın çalan telefonumu heyecanla açıp acıyla kapattığım o an, bu kelimenin başka bir anlamı olmalıydı. Çünkü hissettiğim hiçbir şey, o basit tanımla ifade edilemiyordu.

Ölüm...

Sevdiğinin, en sevdiğinin artık yanında olamaması ama kalbinden asla çıkmaması. Kaybedilen kişinin hatıralarla kalbe hapsedilmesi. Bedeni yoksa da ruhunun hep var olması. Başkasının evine düşen bir acıda bile onu hatırlamak... Televizyondaki her ölüm sahnesinde, yine onu, hep onu düşünmek...

Bu yüzden ölüm, sadece bir kayıp değil; sonsuz bir özlemin ve derin bir acının adıdır benim için.

Duygularla şekillenen tarif, bu acıyı yaşamamış olanlar için ne ifade eder, hiç düşündünüz mü?

Merak ediyorum: Beni gerçekten ne zaman anlayacaklar? Bir kayıp yaşamadan, acımı hissedebilecekler mi?

Çünkü unutulmuyor. Ve zaman... Zaman, hiçbir zaman eskisi gibi akıyor.

Ben düşündüm. Bu kaybı yaşamadan önce, ilk tanım bana da gayet yeterli gelirdi. Çünkü ne de olsa canlılar doğar, büyür ve ölür. Sıralama her zaman böyle ilerlemese de sonuç değişmez. Her canlı bir gün ölümü tadacaktır, değil mi? Söylerken bile ne kadar kolay çıkıyor ağızdan.

Ama aynı acıyı hissetmeyenler için benim bu tanımım fazla mazoşist geliyor. "Hayat bu kadar karmaşık değil!" diyerek basite indiriyorlar. "Bir gün, iki gün, üç gün... En olmadı kırk gün sonra unutursun," deyip sırtımı sıvazlıyorlar. Sonra birkaç iyilikten bahsedip yad edince görev tamamlanmış gibi, hayatlarına geri dönüyorlar.

Benimse içimdeki yükü anlamıyorlar. Onu kalbime hapsetmem, her yerde onun acısını hatırlamam, eski fotoğraflara bile bakamazken televizyondaki ölüm sahnelerinden kaçmam onlara mantıksız geliyor.

Ah be ölüm!

Onun gidişiyle ömrümden büyük bir parça aldın. Şimdi vuslata kaldı bizim hikâyemizin yeni bölümü.

Vuslat...

Özellikle sevgiliye ya da bir özleme kavuşma durumu. Yine soğuk, yavan bir tanım.

Vuslat...

Sevdiğine, en sevdiğine kavuşma. Hayalinde bile onunla vakit geçirebilmek... O olsaydı nasıl hissederdi diye düşünüp onun gibi hissetmeye çalışmak. Rüyalarda bile buluşmak. Ve rüyada gördüğünde, uyanmak istememek...

Vuslat...

Kaybedenlerin teselli kapısı.

Ayşe Rümeyza AYDIN

ELVEDA SEVGİLİM

İstemiyor beni, nefret ediyor belki
Ölüm ve yaşam gibi iki zıtlık arasında
Sensiz yaşanan aşk

Seninle düşledim ege sahillerini
Sarı saçların ve mavi deniz

Şimdi gözlerimde sadece yakamoz
Kalbim sanki tek kişilik sandal

Elveda sevgilim
Senden gidiyorum
Kalbimden ruhunu alıyorum

Hanife SEVER

HAYATIN PENÇESİNDE, ÖLÜMÜN GÖLGESİNDE

Ölüm, belki de huzura açan kadim kapıdır;
Boynumdaki zincirler, sessizce ölümü anımsar.
Dev bir anakonda misali, hayat pençemde dolanır,
Her nefeste geçmişin izleri, ağıt misali fısıldanır.
Kara toprak – hüznün ve umudun kucaklamasıdır;
Solgun sonbahar yaprakları, veda değil, yeniden doğuşun
nasasıdır.
Her solukta hayalin usulca belirir,
Yılların uçup giden hülyası içimizde gizlenir.
İlmek ilmek işlenen bu hayat, ne garip bir sel,
Tekdüze acıların gölgesinde boğar ruhumuzu, ağır ve kederle.
Bilinmez bir yolculuktur belki, sırlarla örülü,
O yol, huzura kavuşmanın gizli aynasıdır – sonsuz ve çözümlü.

Talha Hamza ÖZEL

SERİN MAVİYE ÖZLEM

İlkyaz sabahı sinmiş saçlarına,
Gülüşünde saklı dolunayın ışıltısı.
Kucağında taşırsın gökkuşağını,
Kader, kurarken faklarını.

Bülbül gagasındaki bal, seni anlatır güllere,
Sessizce düşer adın, sabah seherlerine.
Baht çölümde yeşeren o serin kaynak,
Sensin umut doğan uzak iklimlerde.

Al götür beni, içinde büyüyen serin sulara,
Savur içimdeki sancıyı, o yorgun kaygıları.
Bir damla huzur serp yüreğimin kıyısına,
Ve bırak soluklanayım, mavi uykusunda.

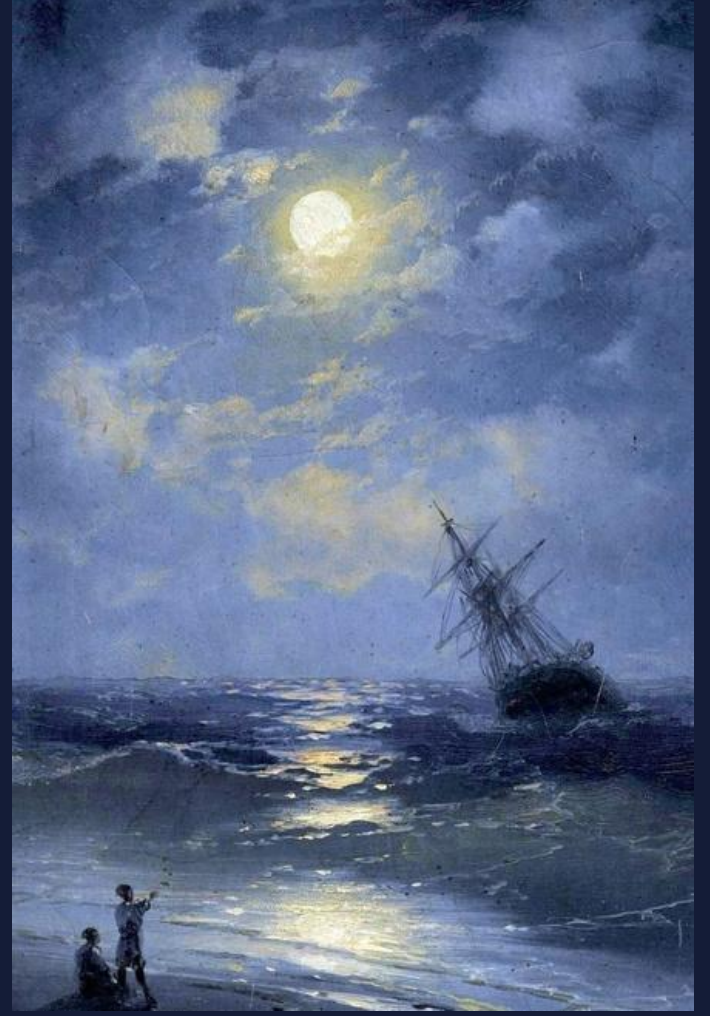
Fevzi YETKİN

BOĞULMAK İÇİN SU GEREKMEZ

Boğulmak, hep bir ölüm hali olarak görülür.Oysa biz hayattayken binlerce kez ölürüz,görünmez mezarlar kazılır içimize. Kimse bilmez ki insan en çok kendi içinde boğulur.

Bazen kalabalıkta sessizce,bazen dört duvar arasında otururken ve bazen de bir cümlede,bir suskunlukta boğulursun.Nefes alırsın ama yaşamazsın. İşte tam orada başlar asıl kayboluş.

Herkese "iyiyim" dersin ama için için çöküyorsundur, kimse bilmez.

Çünkü boğulmaların sesi yoktur. Su sesi gibi değildir, sessizdir.

Bazen bir "nasılsın" sorusu bile kurtarır sanarsın mezardan derin yalnızlığını. Sorulmaz. Ve sen yine boğulursun.

İnsan bazen o kadar çok şey yaşar ki boğulmak için suya bile gerek kalmaz. Bazen bir keşke batırır seni en derine. Çıkamazsın o derinden. Ve bazen "neden ben?" sorusu boğazında kaldığı gibi ciğerlerine de işler.

O an anlarsın ki kendi içindeki denizdir boğulmaya sebep olan.

Kimi zaman "biraz yalnız kalmak istiyorum" dersin.Ama aslında bağırmak istiyorsundur. Biri sesimi duysun demek istiyorsundur. Ama kendi sesini bile tanıyamazsın artık. Çünkü boğulmuşsun, boğuluyorsun.

Suda değil. Kendi derinliğinde.

Rana TÜREMİŞ

YALNIZLIK DA BEKLERMİŞ AŞKIN

Benim adımlarımın varlığına izler
düşüren hayatlar
Anlasaydı düşlerin en güzelinde sevip
yandığımı sana
Öyle bir yalnızlıktayım ki karanlık
gecenin tekinsiz gözyaşlarında saklıyım
Saklıyım zamanını bilmediğim
susadığım göz pınarlarında aşkın

Vakit ayın parlayan yüzüdür
Üşüyen her nefeste bir iklim bağırır
beni
Göğün muradına eremeyen vaveylası
bulutlarda
Türküler vaktinden önce sayıklar
heyhat adımı
Her şiir yazgımı düşürür yüreklerin
çorak toprağına
Filizlenen bir yalnızlığım
kahvehanelerin paslanan bakışlarında

Ey yalnızlık
Bilirim aşktan gelir hüviyetin
Anar seni uzakta kıvılcımlı her yürek
Ve mevsimler gönül bahçene iner ansızın
Vuslatın penceresinden gülümser maviden
parlak gözleriyle sevdiğin
Şafak susamıştır sana
Sabah susamıştır memnunluk içinde
kucaklayarak seni

Ve beklersin
Sıcaklığıyla özlemin kraterler meydana
getirdiği yüreğinle
Yalnızlığın demirlese de kendini
yokluğun kimsesiz limanlarında
Bilirsin özlemiyle sana kavuşmayı bekler
sabırsızlıkla sevdiğin
Gemi yaklaşmaktadır gözlerin sularda...

Erkan EREN

LACİVERT

Bir ârâfın iki farklı kolu çıkmazlarda..
Mavi ve siyahın çaresizliğidir fazlasıyla.
Hangi renge sarılmalıdır bilmeden,
Zifiri bir deniz oldu her ikisinden.

Siyahın derinliğinde maviye aşık..
Bir cambaz gibi dengesiz, kafası karışık.
Ağlarken ikisi ardında, umutsuzca kalmış.
Bir renktir ki vakti gelince fırçadan intikam almış.

Papatyalarca düşünür kaderini.
Tutulmuştur, görmemiştir öncesini.
Gökyüzüyle yeryüzüne son kez bu dert.
Siyah ve mavinin ucunda bir hiçkırıktır lacivert.

in karanlığında
Yalnızlığımın huzurunda
Anahtar deliğinden
Sızacak ışığını...

Z. Seha DENİZ

KALBİMDEKİ DENKLEM

Sen şimdi buradasın.
Kalbimin ortasında.
Zaman aksa da etrafımızdan .
Sen, aynı yerde- kalbimin ortasında.

Bazen bir çocuğun gülümsemesi,
Bazen bir ağacın gölgesi.
Bazen kalbimdeki umut,
Bazen de bir sarılışın sıcaklığı.

Toplama gibi çoğaldı içimde umut,
Bir eşitlik kurdun sevgiyle, unutulmaz bir
yol.
Kalbin öyle büyük ki, anlatmak az gelir
buraya.
Seninle öğrendim sevgiyi, sayılardan saf.

Kimi zaman bir parantez oldun bu hayata,
Sarıp sarmaladın bütün öğrencilerini.
Umudu oldun , inancı oldun.
Seninle öğrendim sevgiyi, sayılardan saf.

Bugün senin doğum günün...
Bu dünya şanslı...
Çünkü senin gibi yürekler dokunuyor
yüreklerle,
manevi kızın olarak minnetle eğiliyorum
sana.
Doğum günün kutlu olsun güzel hocam,
İyi ki varsın...

İlayda ÇALIŞKAN

HAYAT BESTESİ

Her gün doğumunda, bir parça mutluluk, bir yudum
gülümseme..

Yeni bir gün, yeni bir umut

Her gün farklı melodilerle dinleriz hayatı

Hayat besteler, biz melodilerinde kayboluruz

Leyla'mıyım yoksa münzevi mi?

Ah bu benim kararsızlığım!

Hayatın akışında kaybolan yıllarım

Geçen yılların içine hapsolan çocukluğum

Nerdesiniz?

Gelecek yıllar ya siz nerelerdesiniz?

Bekliyorum, gelecek güzel yılları..

Hayat bestesi melodilerini dinlemekle geçiyor ömür

Ey sevgili, belki bir gün seninle dinleriz

Hayatın en güzel bestesini..

Nilgün KURNAZ

CAN SİMİDİ OLAMAYIŞIM

Yaşamın kucak açtığına inanmıyorum.
Yaşam, derin bir bilinmezlikle bizleri
çepeçevre sarıyor.
Uykusuz bırakan geceleri, üstümüzde
eğreti duran gündüzü veriyor bizlere.
Yaşamaktan aciz bırakılıyoruz.
Sokaklar tıpkı evlerimiz gibi
güvensizlikle dolu.
Vapurlarda, gemilerde görürüz can
simitlerini.
Ya benim bir canım yoksa? Ruhum hiç
yaşamamış ya da yaşamın ne olduğuna
dair bir sonuca varamamışsa?
Kurtaracak mı beni koca bir plastik?
Benden daha ağır bir şeye benziyor ya
da benden daha çok canlıymış gibi
duruyor.

Ben deriyle o plastikle kaplı. Ben hayattayken
battım o suyun üste durarak bir zafer
kazandı. Nefes alabilen bir canlı olduğum için
o kaybetti.

Oysa kendi pencereden baktığımda bu
hayatı bir simit kazanmıştı.
Suyun üzerinde durabilmek hele ki içinde
olanlara rağmen durabilmek bana göre en
büyük zafer.

Bir simide bakıp yine kendimi
sorgulayacağım hiç aklıma gelmezdi.

Benim gibi tuhaf düşünen başka
kadınlar var mı acaba?

Ucuz bir hayata
Göğüs gereceğim diye
İyi olan her şeyimi kanattım.

Büşra AYÜLKÜ

GÖZ AĞRISI

Saat on birde göz doktorunda randevum vardı. Hastaneye yalnız gitmeyi hiç sevmem. Tülay' ı aradım. Hastane bile olsa yeter ki gezmek olsun ona.

“Sonra vitrinlere bakacağız ama, söz ver.”

Sevmediğim ikinci şey de aylak aylak vitrinlerin önünde durmaktı.

“Bakarız.”

Yanaklarımı sıkıp, “işte bu “dedi keyifle. Aslında “duruma bakarız” diyecektim, ama söz ağzımdan çıkmıştı bir kere. Hastaneye yaklaşırken bir kozmetik mağazasının önündeki kalabalık dikkatini çekti, alışveriş delisi arkadaşımın.

“Ne olur bakalım, sadece beş dakika.”

Saate baktım, randevularıma erken gitme titizliğim Tülay'a yaramıştı. Bir saatten çok vardı.

“ İki şartım var, birincisi ben arabadan inmeyeceğim, ikinci de yirmi dakika içinde gelmezsen, vitrinler iptal.”

Kabul etti. Bir taşla iki kuş. Tülay inip kalabalığa karıştı. On dakika, yirmi dakika, yarım saat...Telefonu da açmıyor, mecbur kaldım gidip bakmaya. Akıllara zarar bir kalabalık. Bağırın, çağırın, içeriye girmeye çalışan, dışarıya çıkmak için mücadele veren. Ah Tülay. Yüzde yetmiş beş indirim yazıyor mağazanın her yerinde. Saati de kendini de unutturacak bir indirim. Elimde sadece arabanın anahtarı vardı, güvenliğe kısaca ama bağırarak derdimi anlattım. Arkadaşımı alıp randevuma yetişmek istiyordum. Kapıdaki coşkun selin içinde, bir tahta parçası gibiydim, içeri girdim güçlülkle. Sağa sola bakındım, aman Allah'ım, Tülay mı bu? Güvenlik görevlisi, genç bir kız, satış görevlisi ve Tülay, dört kadın yumak olmuşlardı yerde. Herkes yavaş yavaş geri çekiliyor, alışverişten çok, horoz dövüşüne dönmüş bu manzarayı izliyordu. Köşede bir kameraman kırılan gözlüğünün tek camından bakarak, çekim yapmaya devam ediyordu. Sağımda solumda olanlara sordum, ama kimse beni duymuyordu. Herkes kayıttaydı. Çaresiz kameramandan yana kullandım şansımı. Tülay'ı kurtarmaya çalışsam kadraja girecektim. Alışverişten zerre kadar hoşlanmadığım halde, bu karede oluşumu açıklayamazdım.

“Neler oldu burada kardeşim, Allah aşkına biri bir şey söylesin.” Mağazanın her yerinde güvenlik kamerası olmasına rağmen, savaş muhabiri titizliğinde çekimine devam ediyordu. Ben şu an çok gereksiz bir ayrıntıydım onun için.

Arkamdan birisi cevapladı sorumu.

“Abla, şu mavi kazaklı kadın”, Tülay'dan bahsediyordu. “Kızcağızın gözüne deodorant sıkılmış. Kız da sinirlenmiş haliyle. O tarafta bir patırtı koptu, kameraman da şu köşede, mağaza müdürüyle röportaj yapıyordu, orayı bırakıp kavgayı çekmeye başladı. Mavili ablanın iyice tepesi attı. Adamdan kamerayı almaya çalışırken, gözlük yere düştü. Bu hengamede de biri üstüne bastı. Onlar da boğuşmaya kaldıkları yerden devam ediyorlar işte. Olan bu.”

Polis çağırmalıydım, çünkü biraz daha müdahale edilmezse, mavi kazaklı abla hepsini tavuk gibi yolacaktı. Tüh.

Telefonum araba kaldı. Sağa sola bağırardım,

“Polis. Polis çağırın, lütfen “

Tülay polis lafını duyunca mı, yoksa o kadar sesin arasında benimkini ayırt ettiğinden midir bilinmez, durdu. O durunca, altında debelenen zayıf satış görevlisi soluk soluğa kenara geçti.

En son da genç kızla güvenlik görevlisi ayrıldı birbirinden. Kilometrelerce koşmuş gibilerdi.

Yorgunluktan her biri bir yana düşmüştü. Vücudunun her yeri tırnak izleriyle doluydu.

Leylek yuvasına dönmüş saçlarını aralayıp yüzüne baktım.

Gözünün içi kanlanmıştı, yumruk yemişti belli ki.

“Ben onun gözüne deodorant sıkmadım.”

Bu ses tonunu tanıyordum. Haksızlığa uğradığı zaman böyle konuşurdu.

Benim deodorantımdı ama rengi farklıydı. Koklamak için kendi bileğime sıkacaktım.

Görevli geldi o sırada.

‘Ortam kalabalık, sıkmak yasak’ dedi.

Elimden çekerken yanımdaki kızın gözüne denk gelmiş.

“O da ortalığı yıktı, sonrası malum.”

Dördünü birbirinden uzak tutmak biraz zor oldu.

Kendimi Rocky’nin antrenörü gibi hissediyordum.

Kimse şikayetçi olmadı.

Güçlükle Tülay’ın çantasını bulup mağazanın kapısına yöneldik.

Deminden beri polisi aramayan müdür, laf olsun diye ‘ambulans çağırılım mı hanımefendi?’ derken göz ucuyla da kameraya poz veriyordu. Adama dik dik bakıp arabaya bindik.

Ben Tülay’ı toplarlarken, o hala kendini savunuyordu.

Dikiz aynasından kan çanağına dönmüş gözlerine bakarken gülmeye başladı.

“Bugün şanslı günümdeymişim.”

Boş boş baktım yüzüne. Bir saat önceki Tülay’dan eser yoktu.

Her tarafı çizilmiş, morarmış, gözüne kan oturmuş olması bir yana, ne yazık ki sosyal medyayı da sallayacaktı.

Uyuşmuş gibiydi, bunlarla hiç ilgilenmiyordu.

“Düşünsene, senin bugün ortopedi randevun olsaydı, bu çelimsiz kız da benim kolumu kırsaydı...Alçı sevmem ki ben.”

Gülmekten arabayı kullanamıyordum.

Hastaneye doğru giderken, şu an en büyük derdimiz dünyanın en zarif doktoruna durumu nasıl anlatacağımızdı.

Sevinç KAYAPINAR

KURUTULMUŞ KALPLER

Şiir kitapları sayfalarında,
Fikret'in mısraları arasında,
Kurutulmuş kalpler.
Ve kuru güller yanında.
Bir ömür yaőanmiő.
Ve bir ömür bitmiő.
Hiçbiri yaőandığından emin değil,
Çünkü ne sevmiő ne de sevilmiő.
Güller kuruyup yolunmuő.
Kalpler kırılıp solmuő.
"Ömr-i Muhayyel" in sayfalarında,
Bir dal gonca unutulmuő.
Mısralar gül kırmızıya boyanmiő.
Kuru çiçek kokuları dizelere uzanmiő.
Şiir kitapları arasında,
Yalnızca bir kalp kimsesiz kalmış.
Kurutulan güller unutulmuő.
Kırılan kalpler unutulmuő.
"Zill-ı cenâhın" altında
Bir sevda daha karőılıksız kalıp solmuő.
Her kırgınlık bir gün geçer,
Ve her yalnızlık elbet biter.
"Bir leyle-i aşkın mütennî seherinde"
Yalnız kalır kurutulmuş kalpler.

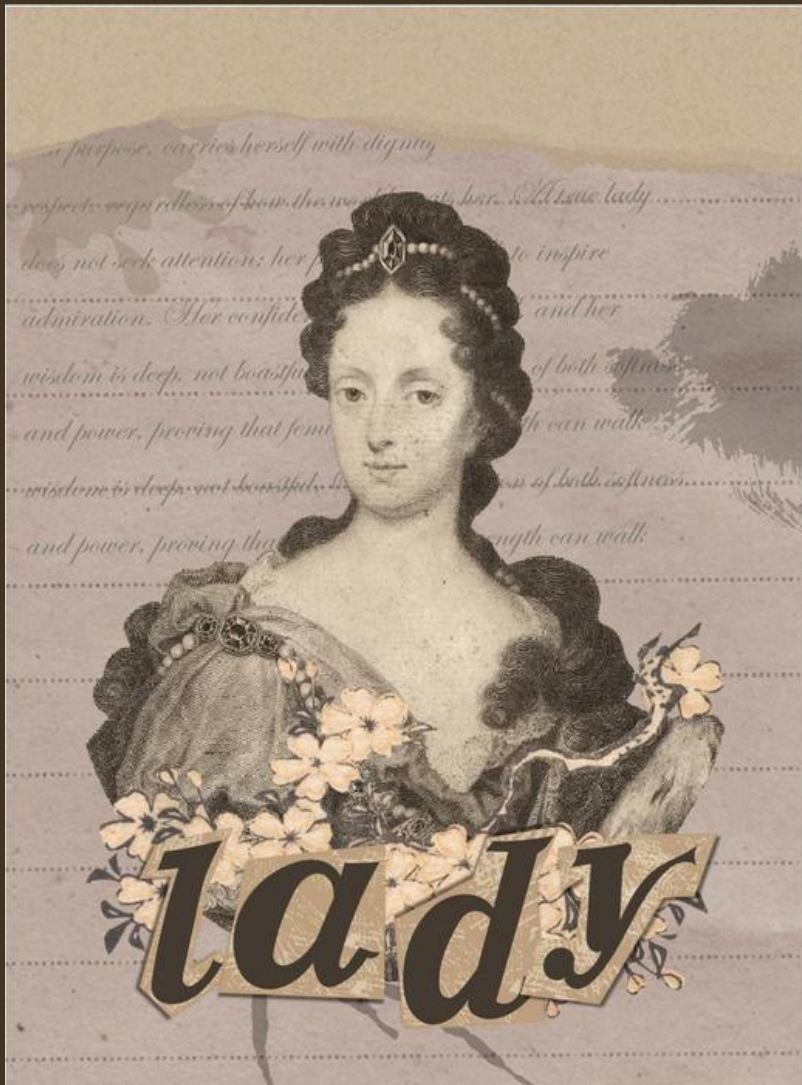
Gamze AY

FARKINDALIK KIRIKLIKLARI

Aklımın ve kalbimin yok olduğu yerdeyim
hevessizlikler ordusu bitmemekte
ölüme daima yakın anlardayım
gözlerimin cevheri söndü
karargınlık geçmedi içimden
akşamları aynı bulanıklık
ellerim ve ayaklarım kan çanağı
büyüme camdan bir kuraklık
mahrumum duygulardan
geliyor üstüme girdaplar
ruhumun kısılcacında besbelli
yaşanılabilir bir dünyanın olmadığı
yürüyüşlerim bu dikenli çağın üstünde
dudaklarım sınırlara küskün
bir durgunluk hâkim aklımda
soğuk sızıyor bedenimden
kaşlarım gittikçe silinmekte
ellerim her zamankinden daha öfkede
bu resim gözlerimde belirmedi
aklımın ve kalbimin yok olduğu yerdeyim
bütün duyguları anladıktan sonra
bir daha eskisi gibi olmadı hayat
bu alışkanlıklar silsilesini biliyorum ki her şey bayat
artık hiçbir yerde değilim
varlığımdan doğdu yokluğum
bütün her şeyin anlamı çok farklı
bir şey diyemiyorum
çünkü benim neşeli koşuşturmalarım öldü
içimin susmadığı bir suskunluk kapladı her yerimi
birinin varlığını bilememek
hep günölümü gibi
tek başınlığımanın kulvarına kimseler yetişemedi
artıyor yarınlaştıkça farkındalıklar dehlizi
yüzümün avuç içleriyle sarılmayacak gerçeği
ömrünölümü gibi
aklımın ve kalbimin yok olduğu yerdeyim

Can Ahmet DOĞRUL

Dilara DURAN

BENİ DEĞİŞTİRME, YANIMDA KAL.

Kusursuz sanılmak... Kulağa güzel geliyor, değil mi? Oysa ne kadar yorucu, ne kadar ağır bir yük omuzlara. İnsan kendini sürekli bir vitrine koyuyormuş gibi hissediyor.

Hep en iyi hâlini sergilemek zorundaymış gibi. Gülümsemeli, güçlü durmalı, eksiksiz görünmeli... Ama ben böyle bir sevgi istemiyorum. Kusursuzluk yanılgısında değil, eksikliklerimin gerçekliğinde sevilmek istiyorum.

Biri olsun istiyorum; beni büyülenmiş gözlerle değil, bakan ama gerçekten gören gözlerle izlesin. Güzelliğimde değil, çatlaklarımda bulsun beni. Çünkü insan en çok kırıldığı yerden sızar hayata. Ve o sızı, bazen bir başkasının ellerinde iyileşebilir. Biri olsun, orada dursun. Ben eksik hissettiğimde tamamlamaya çalışmasın. Sadece varlığıyla yeterli olsun. "Sen böylesin ve böyle de güzelsin" diyebilsin bana. Hayal kurmak güzeldir, ama beni bir hayalin içine hapsetmesin. Bir kalıba dökmeye çalışmasın.

Beni kendi arzularına, beklentilerine göre şekillendirmesin. Olmadığım bir şeye dönüşmemi beklemesin.

Çünkü bir insanı sevmek, onu olduğu hâliyle kabul etmeyi gerektirir. Onun geçmişiyile, yaralarıyla, hatalarıyla barış yapmayı... Gerçek sevgi, düzeltmeye çalışmadan sarılmaktır zaten.

Ben bir bütün değilim, ama yarım da değilim. İçimde bazen fırtınalar kopar, bazen sessizliğe karışıyorum. Kimi günler güneş gibi parlamam, kimi günler gri bir gökyüzüne dönüşürüm.

Ama her hâlim ben'im. Ve ben, olduğum hâlimle sevilmek isterim. Ne tam yapılmak, ne de eksik bırakılmak... Sadece anlaşılacak, sadece olduğum gibi kabul edilmek. Sevgi, bir yarış değil.

Kim daha çok verir, kim daha çok alır meselesi değil. Sevgi, iki insanın birbirinin yanında sessizce durabilmesi. Konuşmadan da anlaşabilmesi. Eksikleri görüp de gitmemesi... Bazen sadece "Ben buradayım" diyebilmesi.

İşte böyle bir sevgi istiyorum. Gösterişli sözlere değil, sessiz sadakatlere inanan bir yürek...

Elimi tutarken beni değiştirmeye değil, benimle kalmaya niyetli biri. Bana aynalardan değil, içimden baksın.

En kırılgan yerime dokunsun ve orada kalsın. Çünkü sevgi, sadece birlikte gülmek değil, birlikte susabilmek

SEDA ÖZCAN

DOĞMAK ZAMANI

Dilsiz günleri biriktirip yüreğimin gizinde,
Soluksuz gecelerin ölü sabahlarına ağıtlar
besteledim.

Sessiz notalara yükleyip ruhumun yasını
Üfledim , uçurdum gök yüzüne.

Şimdi;

Nil'in sakin suyu gibiyim,
Sevginin geniş ovalarındaki taze sürgünlerde
ismim.

Dağların tacı o bembeyaz mutluluk benim.
Denizlerin kahkahalarında yüzüm.

Gün batımında kırmızı,
Gün doğumunda maviyim aşkla.
Unut güncemin son sayfasındaki nokta,
Umut dünyamın büyük harfiyim.

Hissetmek nefesim,
Yaşamak ruhum
Aşk kendimden doğumum benim.

A.ÇİÇDEM BOZKURT

SEVMEK

Seven insan, hem vazgeçeceği yeri hem de boynunuza sarılacağı anı çok iyi bilir.

Sevgi; gerektiğinde susmak, gerektiğinde konuşmak, bazen gitmek ama hiçbir zaman tamamen terk etmemektir.

Seven insan, gerektiği yerde vazgeçer fakat her vazgeçiş, kalpten silmek ya da unutmak anlamına gelmez.

Vazgeçmek; başka bir kapıya yönelmek değil, olmayacağını kabullenmek ama bir umut ışığı görse yeniden koşacak kadar cesur olmaktır.

Sevmek, her anı bir insanla geçirmek değildir. Sevmek; hissetmek ve hissettirmektir. Birine, yanında olduğunu, yalnız olmadığını duyumsatmaktır.

Varlığıyla huzur vermek, yokluğunda bile iz bırakmaktır.

Sevgi, çok özel ve nadir bir duygudur.

Her insan sevebilir, ama her insan sevdiğini hissettiremez.

Gerçek sevgi, elinde sevdiğinden kalan yalnızca bir avuç toprak olsa bile onu kıymet bilerek tutabilmektir.

Sevmek, her gün kuru ekmek yemek zorunda kalsan bile sitem etmeden onunla doymaktır.

Sevmek, gözlerinin içine baktığında kendini bulmaktır.

Bir başkasının gözlerinde hayatı sevebilmektir.

Sevgi; sahip olmak değil, varlığına şükretmektir.

Belki hep birlikte olunamaz ama sevgi, mesafeleri bile aşabilen bir sadakattir.

İrem GÜNERKAN

YOKUŞ

Aşkı sil yüzünden seni ele veriyor
Hem yaşamak için aşk gerekmiyor
Ölmek içinde
Grinin tonu olmak suçtur buralarda
Ya kendini akla
Ya da bir siyah çiz kendine
Çok açığa demirlemişsin kendinden
Elinin altında olmalısın her şeyden önce
Küçük bir çocuk gibi çok müsaitsin kaybolmaya
Her defasında başka bir şey anlatıyor şehrin ışıkları
Harmanlayarak sesleri kokuları şekilleri
Asıl sesler maske taşıyor
Asıl sözler içten pazarlıklı
Küçük bir çocuk gibi müsaitsin ağlamaya
Birikmek oldu hatan
Biriktirmek
Hayallerle yapıştırmak parçaları
Bir uzaklık daha da uzuyor
Hiç bir sağanak anlaşılmamıştır yağmıştır sadece
Hiç bir yokuşa tek parça çıkılmamıştır
Bu kadar ağlarsan ve bu kadar kaybolursan
Ne desen yalan olur
Sessizlik kadar inandırıcı olamaz hiçbir söz
Zehirli ve kanatıcı
Aşkı sil gözlerinden
Kaybolmuş bir çocuk gibi görünüyorsun

DELİ

İlaçlarını içmeyi unutmuş bir deliydi kalbim.

Göğsüm daralıyor .

Hatıralarım bulanıklaşıyor .

Zaman sözcükleri hapsediyor boşlukta.

Bulamadım yolumu.

Napacağım leğende duran balıklar için.

Ya da şu göğsüme vuran acı için.

Ok saplanıyor bağıma

Bir köpek ateşler içinde yanıyor

Filler tepiniyor üstümde durmadan.

Gidecektim kalacaktım bu şehirden .

Uzak diyarlar düşlemişim.

Söz vermişim .

Ağlamayacaktım...

Hanife ŞİŞMAN

ELBET

Kalbimin parkeleri şişmiş sudan.
İçimde bir koku var; anımsamayı
anımsatan.

Yasemin kokum gittin sen bile,
İnsanoğlu Münzevi'nin kahkahalarından
da sahte...

Gözlerim var kan kokan,
Kulaklarım ki içindekilerin selasını
okuyan.
Seni arıyorum merhametli kimse,
unuttum secereni bile,
İnsanoğlu Münzevi'nin hafızasından da
zulmette...

Can yanıyorsa, neyin nesi ruhuma olan?
Titrer, özlemden kirpik uçlarıma dolan.
Nasip olmadı gelmek şu güne akli
sıhhatle,
İnsanoğlu Münzevi'den de cehalette...

Bilmem ki,kim kalbimi onarır sabırlan?
Duymayı beklerim hâlâ
kokuyu,hatırlatan.
Ne vakit sağır olurum da ölmez kimse
içimde?
Elbet keser bedenim, titremeyi de...

Ceylin Melis DOĞAN

ÇÜRÜKSU'DAN ESEN HÜZÜN RÜZGÂRI: BİR VATAN KI, ŞİMDİ ANILARDA

Toprak, sadece üzerinde durduğumuz yer değildir; o, kök saldıığımız, nefes aldığımız, anılar biriktirdiğimiz bir ruhtur. Ve bir ruh ki, koparıldığında bedenden, geriye sadece tarifsiz bir sızı kalır. Bu sızı, 1877-1878 Osmanlı-Rus Savaşı'nın, nam-ı diğer 93 Harbi'nin ardından, Gürcistan'ın yemyeşil Acara Bölgesi'nden, özellikle de Karadeniz'in hırçın sularına kıyısı olan Çürüksu kasabasından (günümüzdeki Kobuleti) Anadolu'ya savrulan Müslüman Gürcülerin, muhacirlerin yüreğinde hiç dinmeyecek bir yara oldu.

Acara; Batum'u, Artvin'i, Kars'ı ve Ardahan'ı da içine alan o kadim coğrafya, Berlin Antlaşması'nın (1878) demir yumruğuyla Rus Çarlığı'nın boyunduruğuna girdiğinde, sadece sınırlar değişmedi. Antlaşmanın 58. maddesi ile Rusya'ya bırakılan bu topraklar, binlerce insanın hayatını kökünden sarstı (Bozkurt, 2024). Ayastefanos Antlaşması'nda göç için tanınan üç yıllık süre (Vikipedi, t.y.), Berlin'de net bir hükme bağlanmamış olsa da, Rus yönetiminin baskısı, Müslüman ahalinin yaşam biçimlerine ve inançlarına yönelik tehditler, binlerce aileyi geri dönülmez bir yolculuğa zorladı. O dönemde Acara ve Çürüksu'da yaşananlara dair çelişkili nüfus bilgileri mevcut olsa da (kimi kaynaklar 2000 kişilik nüfustan 500'ünün kaldığını (Kodaman & İpek, 2012), kimi 700 hanenin (Konak Dergisi, t.y.) veya 7000 hanenin göç ettiğini belirtir), acının boyutu ortaktı. İşte o zaman, Çürüksu'nun şirin evlerinden, fındık bahçelerinden, çay tarlalarından ağıtlar yükseldi.

Vagonların ve kağnıların penceresinden son bir kez bakarken, ardında bıraktığı o eşsiz Karadeniz mavisini, dağların yeşilini, evinin bacasından tüten dumanı nasıl unutsun bir insan? Her adım, her nefes, bilmedikleri bir coğrafyaya, bilinmezliğe atılan bir çılgıktı. Göç yolları, yalnızca mesafelerle ölçülmedi; açlıkla, salgın hastalıklarla (özellikle tifüs ve kolera), asayiş sorunlarıyla, yolda yitip giden canlarla, toprağa düşen her gözyaşıyla uzadı (Yazıcı, 2018). Osmanlı Devleti'nin tüm çabalarına rağmen, yolculuk boyunca yaşanan dramlar, yerleştirildikleri bölgelerdeki iskân ve uyum sorunları, muhacirlerin kaderi oldu. Kim bilir kaç çocuk, annesinin kucağında son nefesini verdi; kaç yaşlı, vatan toprağının hasretiyle, yorgun düşen ruhunu teslim etti? Kimi gemilerle (özellikle Karadeniz limanlarından), kimi kara yoluyla, binbir zorlukla aşılın bu yollar, her bir muhacirin hafızasına silinmez izler bıraktı. Onlar, sadece fiziki bir yerden başka bir yere gitmediler; ruhları, kökleri hep Çürüksu'da, Acara'nın dağlarında kaldı.

Anadolu'nun çeşitli noktalarına, Karadeniz'in hırçın kıyılarından Marmara'nın sakin koylarına, İç Anadolu'nun bozkırlarından Akdeniz'in sıcak iklimine savruldular.

Ordu, Samsun, Adapazarı, İzmit, Bursa, Bolu, Bilecik, Eskişehir gibi geniş bir coğrafyaya yayılarak yeni köyler kurdular, adını eski köylerinden verdiler (Yazıcı, 2018), (Demir, t.y.).

Ama o ilk vatanın, o ilk yurdun kokusu, hep içlerinde bir yerlerde saklı kaldı. Nesiller değişse de, dillerinden dökülen ağıtlarda, eski hikâyelerde, atalarının gözlerindeki o hüznü bakışlarda, yitirilmiş bir vatanın varoluşsal sancısı devam etti.

"Biz kimdik?", "Nereye aitiz?", "Bizim olan neydi?" gibi sorular, kimliklerinin derinliklerine işlemiş bir sorgulama olarak kaldı.

Örneğin, "Kiske Kuşunun Peşinde" gibi belgesel romanlar, bu kişisel ve toplumsal travmayı, geçmişle bugünü birleştiren bir varoluşçu arayışla gözler önüne serer. Bugün Anadolu'nun dört bir yanında Gürcüce konuşulan köylere rastlamak, işte o zorunlu göçün, o bitmeyen hasretin ve bir o kadar da kimliklerini koruma mücadelesinin canlı birer kanıtıdır.

Çürüksu, artık sadece bir kasaba adı değil; o, bir direnişin, bir aidiyet arayışının, yitirilmiş cennetin ve yaşanmış bir trajedinin simgesi. O insanlar, evlerinden edilmiş, yurtlarından koparılmış olsalar da, ruhlarındaki vatani taşımayı başardılar. Ve o ruh, her Çürüksu esintisinde, her hüznü Gürcü türküsünde, her nesilden nesile aktarılan hikâyede yaşamaya devam ediyor.

Seyit Berker AYDOĞAN

DEVRİLMEDİK Kİ

Sessizlik esrarengiz hatıratı,
Durur ayaksız bir masanın üstünde,
Bir çağrışıma kapıldık gittik yıllarca,
Huzursuzluk müzelerinde,
Gölgelerin görünmeyen saadeti,
Yansır sesleri hırpalayan renklerle,
Anılarımızın çocukları gülerdi bayramdan
bayrama,
Sayfasızlık bilmecelerinde,
Sofralar kurulurdu insanlığımız hatırına,
Yoksulluğu unutan coğrafyalarda,
Bir ana esir olduk yıllarca,
Kethüdasız kalelerde,
Kendimizi bulmaya çalıştık mevsimlerde,
Devrilmedik ki...

Erçağ AKARCA

BALKON

Bir kahve, Türk kahvesi.
Manzaram, önüm binasız.
Ha bir de yanık bir türkü.
Ne yaram kalır ne derdim dermansız.
Ne gerek sigaraya yahut bir kadeh rakıya.
Derdim yok ki kahve derman olmaya.
Dışarıdan sızan ay ışığı.
Pencereden esen ılık yeller.
Daha ne isterim şu fani yaşamda.

HAKIM GÜNERİGÖK

ATEŞ MI LAV MI - HAIKU

Ateş mi lav mı?
Bakışların sımsıcak
Sardı bünyemi
Sana güvendim
Tanıştığımız anda
Verdim künyemi
Bir kez sarılmak
Saçlarından koklamak
Çekti fünyemi
Bir ömür boyu
Umuda yelken açtırt
Doğrult gönyemi
Evlen benimle
Kirlendikçe durmadan
Yıka penyemi!

Osman AKÇAY

KOKU

Bir söz var sende
Aklıma yerleşir bir köşede
Kendimi örter getiremem dile
Bir çığlık var sende
Kalbimde camlar tuz buz olur
Temizleyemem kanlı kırıkları
Bir suskunluk var sende
Dudaklarımı kenetler gözlerimde
Ayıramam hiçliği hissizliğinde
Bir son var sende
Tohumlar dans eder beyaz toprağında
Oysa sen hep bulutlardaydın
Bir ruh var sende
Taş çevrili yuvada çiçek açarsın
Demete bile sahip olamamış bedeninde

Yelin İrem İNAN

GÖREMEZLER

Benim sende gördüğümü göremezler

Ay derler, güneş derler

Baharda gül,

Sonbaharda Eylül derler

Ama benim sende gördüğümü
göremezler.

Varlığınla şenlendi bu ömrüm

Onca durağa bağlanmadı gönlüm

Son selamına hasretle geçti dünüm

"Arkana sakın bakma," diye

fısıldadı mı sana hüznüm?

Benim sende gördüğümü göremezler

Aklımda hâlâ nazarın

Bakmadım ki zaten, boyun kaç arşın...

Ruhlar âleminde tanışsın

Sevda kahrına alışsın

Benim sende gördüğümü göremezler.

Naciye BAĞLAN

ÖZLEMEN

Seni tanığım günden bu yana gururumu mezara gömdüm. Üstünü öyle bastıra bastıra kapattım ki o mezardan çıkması, senin gelmen kadar mucize olur. Estetik yaz diyor şairler.

Özlemeyi yazmanın estetiği nasıl olur bilmiyorum ve bilmekte istemiyorum, üstelik nazım da kendime. Kendimi bile çekemiyorum.

Çığlıklarımın sesi kısılmış kuduruyor yüreğimde. Bazen kendini vuruyor kalbime dayanamıyorum bu hallere. Ölüyorum sanıyorum ama nafile ölmüyor hiç kimseler.

Özlemekten ve sevmekten acının en acısını çekiyor kendince.

Nereye kadar?

Bir bilebilsem cevap verir sustururum belki bir nebze olsun yüreğimi.

Acaba yürek ayarların bozulan gönül çerçevesini tamir eden var mı diye ulu orta bağırırım var.

Yok mu tamirden anlayan diyecek gibi oluyorum, eminim dışarı çıkıp böyle bir şey haykırsam onlarca soytarı çıkar ben varım diyen.

Avazım çıktığı kadar türküler söyler oradan oraya sürünür giderim, ne dersin, denemeye değer mi?

Bilmiyorum ,tek bildiğim çok özlediğim.

Gel demeden geleceğin günün gerçek kadar hayalini kurduğum ve düş kadar yalan olduğunu bile bile özlemek, evet özlemek!

Gurbet MİRAN

ÖLÜLER SARMALI

İnsan şükür mü etmeli yaşadığına
Ya da nefes almalı mı varlığıyla?
Daha kaç devran kaldı yaşamaya?
Ölüm taktılar çocukların, kadınların
kanadına!..

Sonra uçmalarını beklediler tüm
insafsızlıkla!

Halbuki ne de güzel sarılmıştılar yaşama
Sımsıkı ve kocaman bir umutla...
Ölüler sarmalı son yolculuğunda,
Veda etti tüm “insansızlığımıza!”

Alkım TÜRK

ARAMAK İN, BULMAK OUT

Bir tarafı hep eksik insan... Tamam olduğunu düşündükçe çürüyen insan. İnsanın ki noksandan, kemale bir hayat macerası... yolu yokuş, yolcusu yorgun, menzile varanlara aşk olsun!

Doğduk, bir 'şey' i aramaya hep meftun olduk. Büyüdükçe kaybetmeye devam ettik. Varmak istedikçe bir serâba tutulduk. Neydi olacağı!

Filozof "idealar aleminde" dedi, Bilginler "tabiatta" dedi, Alimler "kitaplarda" dedi, Sûfiler "içimizde" dedi. Dediler hep, anlattılar, misaller verdiler. Herkes kabına göre aldı, kalbine göre dinledi...

Aramak, zevkliydi; aramak saklambaç oynamak gibi heyecanlıydı. O gizlendikçe şevkimiz arttı, hayal dünyamız uçsuz bucaksız deryalara daldı.

Kimi insanoğlu bulmayı en büyük başarı saydı, kimisi ise aramanın kendisini nimet bildi, öptü başına koydu. Kimi varmayı marifet bildi, kimi yolda olmayı cennet... Aramak insana mahsus... Kendini aramak, gayeyi aramak, başlangıcı aramak, sonu aramak, Tanrıyı aramak... Aradıkça noksan olduğunu gören, buldukça tamam olduğuna ümit eden insanoğlu.

Aramayıp da ne yapacaktık! Mağaramızda taş mı yuvarlayacaktık! Aradık ki var kitaplar, aradık ki bestelendi müzikler, aradık ki inşa edildi medeniyetler, şehirler... Şimdi bilesin ki, tamam olmak kıyamettir artık.

KAPANMAYAN YARALAR

Bazı insanlar, hayatımıza farkında bile olmadan girip içimizde yıllar sürecekle yaralar açıyor.

O yaralar öyle derin oluyor ki bazen iyileşmesi bir ömür sürüyor...bazen de hiç geçmiyor.İlk darbeyi en yakınımızdan ailemizden alıyoruz. Küçük gibi görünen bir söz, bir bakış, bir susuş... ama içimizde kocaman bir yara.

Sonra o yara kapanmadan başka insanlar giriyor hayatımıza. Bizi seveceklerini, saracaklarını sandıklarımız... Ama onlar da geliyor, tam o yaranın üstünü kazıyor.

Belki istemeden, belki umursamadan. Ve sonunda geriye sadece bir iz kalıyor. Unutamayacağımız kadar tanıdık, silinmeyecek kadar derin bir iz... Bazı yaralar ilk bakışta görünmez. Çünkü insanlar acıyı çok iyi saklar. Gülerken bile içinde fırtına kopar, sesini duyuramaz.

Kimi, çocukken yediği azarları " terbiye" sanır. Kimi, sevgisizlikle büyümeyi "normal" kabul eder.

Zaman geçer.İnsan büyür.Ama o çocuk kalır içinde .Ve her terk edilişte, her kırılıştada... o eski acılar yeniden kanar.Yeni biri girer hayatına. Belki çok güler. Belki sarılır. Belki "yanındayım" der. Ama yetmez Çünkü sevgiye güvenmek bile zaman ister.Hiçbir şey olmamış gibi davranmak, en çok yaralıyı yorar. Ve bazen en sessiz olan, en çok bağırarak ister:"Dokunma. Orası hâlâ acıyor."

Elif AKCA

KENDİMİ BEKLERKEN

Söz verdiğim gibi göğe bakıyorum.İhmal ettiklerimin arasında kaçınıcı sırada bilmiyorum.Öylece iliştiğim bir cümlemin satır sonuna dahi sığmayan,orda bile eksiltilmiş kelime gibiyim.Kısa çizgiye bile kırgınım. Saçlarım dağınık,yüzüm zayıflamış,ellerim titriyor.İçimi toparlamadan dışıma dönmem mümkün değil.Olası bazı durumlar esiyor aklımın fırtınasında.Toprağın sert zeminine uzanıp ağaçların göğe kavuşmak ister gibi uzattıkları dallarının arasından bir hasretle bakıyorum.Günün en keskin ışıkları gözlerimi yalıyor.En son çocukken uzanıp izlemiştım göğü doya doya.Yıldızlı gecelerde damdaki yatağımdan yıldızların nasıl olup da düşmediğine her seferinde hayretle bakardım.Yıldız olmanın,orada uzakta asil asil parıldamanın muhteşem hissine kapılırdım.Kırlarda doya doya oynamış,çeşme başlarından su içmişim.Akşam yemeğinden sonra kaygısızca uykuya varmıştı gözlerim.Telaşsız,çocuk sevincine banmış ,kıvamında günlerdi.

Yetişkinliğin keskin virajlarında son sürat sorumluluklarıma koşarken göğü de kırları da yıldızları da unutmuştum.Bir vakte erdim ki telaşla koştuğum yerlerin hiçbirinde hiç beklenilmediğimi fark ettim.Varlığım özlenen bir şey değildi.Sadece mecburiyetti.Emir kipi gibi,gereklilik kipi gibi bir keskinlik bir duygunun ricasından uzakta.Lirik bir şiirin bayırında yaşarken bir anda emir kiplerine kaymıştı cümlem.Keskin dillerde hırpalandı ellerim.Tutamaz oldum hiçbir şeyi.Zamanı,çocukluğumu,sevdiklerimi,uykularımı,gülüşlerimi...

Asık suratlı dünyalarında her gün oraya ait olmadığımı bildiğim halde yürüdüm.Tek bir çiçeğin olmadığı,tek bir gülüşün samimiyetine varmadığım yollardı bunlar.Ait olmadığım yolların yorgunluğu çöktü üzerime.Fazla hassas ruhum kaç ayakkabı eskitti orada bilmiyorum.

Ruhumun tüm güzelliklerini
y km ş esine attım o yollarda.Bir garip
benle kalakaldım.

Kendim olmamanın ne olacağını
bilmemenin derin yankısında çaresizce
boğuldum.Garip olan benmişim gibi
hissediordum.

Boyum uzun değil,saçlarım onlarınki
gibi değil,onların konuştuğu
konuşamıyorum,giyindikleri gibi
giyinemiyorum,belim ince
değil,bacaklarım uzun ve kusursuz
değil.Tonla değil, oluru olan bir şey
yok.Böyle deęilsem hiçim.Hiç olan
birine göre fazla
düşünüyorum.Acımasız dünyalarında
kusura yer yoktu.

Mutlu da deęildim.

Madem bu kadar çok feda etmiştim
benliğimi o zaman neden mutlu deęildim ?

Ruhum neden haykırıyordu avaz avaz ?

O vakit dönmeye karar verdim kendimi
savura savura geçtiğim o yollardan.

Kimseye benzeme telaşım
olmamalıydı,kimseyle bir yarış içinde
olmamalıydım,ait olmadığım yerde zorunlu
bir kalışa maruz kalmamalıydım.

Kendimi daha fazla
kaybetmemeliydim.İçime iyice yerleşmeden
bu şehrin zehirli dallarını kökünden
kurutmalıydım.

Ellerimin bir şey tutamama huyundan
bavulum dahi olmadan dönmeye
başladım.

İçimde küçücük bir bavul vardı
kimsenin görmedięi bir yerde.
Bir gün dönerim diye hiç açmamıştım
bile.
İçimde telaşsız yürümenin rahatlığıyla
selamladım kendimi.

Yol bendim,yollar bana çıkıyordu ve
ben kendimle mutlu olacaktım tüm
zamanlarda,bilinen ve de bilinmeyen.

GERÇEK AŞK FIRTINADA EKİLİR

Güzel günlere tereddüt ettik daha gök
yarılmadan.

Fırtına geldiğinde hızla ayrıldık yeminlerimizi
bozmadan.

Rüzgara bıraktık kuru gürültü yapmayı.

Yağmura bıraktık pişmanlıkları saklamayı.

Aşkı özlersek daha kuzeyde buluşalım.

Bu kez ünlü bir fırtınada kendimizi sinayalım.

Elele çıkarsak ömrümüzü birbirine ekleyelim.

Ömer Aykut TOPAL

AYNALAR VE KADINLAR

"Ayna ayna söyle bana, var mı bu dünyada benden güzeli?" Bu cümleyi bilmeyen bir kadın yoktur sanırım. Mitolojiden sanata, dekorasyondan bilime kadar pek çok alanda kullanılan aynalar, kadınlar için her zaman farklı bir anlam taşımıştır. Bilinen en eski ayna, MÖ 6000 yılında Çatalhöyük'te bulunmuştur. Ancak aynalar yalnızca fiziksel görünüşümüzü yansıtan nesnelere değildir; aynı zamanda ruh halimizi ve iç dünyamızı da simgeleyen metaforik araçlardır. Her kadın aynaya baktığında güzel görünmek ister. İnsan, kendisini anlamlandırırken çevresi ve yaşadığı olaylardan hem fiziksel hem de ruhsal olarak etkilenir. Hayatta hepimiz zorluklarla karşılaşabiliriz; sevdiklerimizi kaybedebilir, başarısızlık yaşayabilir, acı veren anılarla yüzleşebiliriz. Tüm bunlar ruhumuzda derin izler bırakır. Tıpkı bir aynanın darbe aldığı anda çatlaması gibi, insanın ruhu da kırılabilir. Kırık bir aynaya baktığımızda yüzümüzü tam olarak göremeyiz; parçalar arasında kaybolmuş bir görüntü oluşur. Benzer şekilde, ağır psikolojik yaralar almış bir insanın da içsel bütünlüğü bozulabilir. Ancak burada önemli bir nokta vardır: Bir ayna kırıldığında bile yansıtma özelliğini kaybetmez. Kırık Aynaları Onarmak Her kırık, onarılabilir. Bir ayna kırıldığında onu eski haline döndürmek mümkün olmayabilir, ancak parçaları bir araya getirerek yeni bir sanat eseri yaratmak mümkündür. Japon kültüründe "Kintsugi" adı verilen bir sanat vardır; kırılan seramikler altın veya gümüş ile tamir edilir ve bu tamir süreci objeye yeni bir değer katar. Aynı şekilde, insan ruhu da yaşadığı kırılmaları onararak, hatta belki de daha güçlü hale gelerek yoluna devam edebilir. Unutmamamız gereken şey, kırılan her parçanın içinde hâlâ bir yansıma olduğudur. Yaşanan her olumsuzluk bir öğrenme süreci olarak değerlendirildiğinde, kırık aynalardan yepyeni bir bakış açısı doğabilir. Kırılan her şey yok olmak zorunda değildir; bazen parçalar birleştiğinde çok daha anlamlı bir bütün ortaya çıkabilir. Her aynaya baktığınızda kendinizi güzel ve kalıcı bir bütünlük içinde görmemiz dileğiyle...

KALBİMDEKİ DENKLEM

Happy
Birthday

Sen şimdi buradasın.
Kalbimin ortasında.
Zaman aksa da etrafımızdan .
Sen, aynı yerde- kalbimin ortasında.
Bazen bir çocuğun gülümsemesi,
Bazen bir ağacın gölgesi.
Bazen kalbimdeki umut,
Bazen de bir sarılışın sıcaklığı.
Toplama gibi çoğaldı içimde umut,
Bir eşitlik kurdun sevgiyle, unutulmaz bir yol.
Kalbin öyle büyük ki, anlatmak az gelir buraya.
Seninle öğrendim sevgiyi, sayılardan saf.
Kimi zaman bir parantez oldun bu hayata,
Sarıp sarmaladın bütün öğrencilerini.
Umudu oldun , inancı oldun.
Seninle öğrendim sevgiyi, sayılardan saf.
Bugün senin doğum günün...
Bu dünya şanslı...
Çünkü senin gibi yürekler dokunuyor yüreklere,
manevi kızın olarak minnetle eğiliyorum sana.
Doğum günün kutlu olsun güzel hocam,
İyi ki varsın...

YÜREK SANCISI

Yağmurun kendine ağladığı gün
Güneş ölü doğar şehrimde
Sükut zulüm çektirir
Usluca kanayan varlığım
Düş satar gecelere
Hayaller yalana boyandı
Aşkın nefrete uğradığı sevgide
Adını yutkunarak andım
Masumane sözlere kandım
Dünyam zindan anılar hazan
Telaffuzu zor olan dilde
Şimdi başka şehirde
Yaşamayı
Anlaşılmayı beklerken
Giden yıllar serzenişte

Ecem KARAHAN

AKDENİZ, TEMMUZ, KAVUNLAR VE TANTALOS

Güneş altın sarısı rengini ve yakıcı sıcaklığını kaybetmeye yüz tutmuşken, dakikalar içerisinde turuncunun onlarca farklı tonuna bürünüyordu. Denizden hafif hafif esmeye başlayan meltem, insanları sokaklara davet ederken oldukça alicenaptı. Akşamsefaları o eşsiz kokularını etrafa yaymaya başlamışlardı bile. Denizden çıkmış, duş bile almadan eve gitmek üzere yola koyulmuştum. Akdeniz'in tuzlu suyunu eve kadar üzerimde, vücudumda, saçlarımda muhafaza etmeye bayılıyordum. Bazen yakıcı da olsa bu hissi seviyordum, bana yaşadığımı hissettiriyordu. Ara sokaklardan, Nazmiye teyzenin mandalina bahçesinden geçerek eve varmıştım. Hemen soğuk suyla bir duş alıp mutfığa koştum. Sabah pazardan alıp güzelce yıkadıktan sonra dolaba attığım kirazları ve kavunu çıkarıp balkondaki masanın üzerine koydum aceleyle. Kavundan yayılan kokular beni âdeta mest ediyordu. Yanına da biraz peynir ve ekmek... Günlerimin ekserisi bu şekilde geçip gidiyordu, oldukça tekdüze ve oldukça can sıkıcı. Ama şimdi geçmişe şöyle bir dönüp bakıyorum da o sıkıcı bulduğum o günler aslında hayatımın en mesut ve en güzel günleriymiş.

Nankörlük etmişim işte her zamanki gibi. Zaten nankörlük şu dünyadaki en ölümcül günah değil miydi? Bunu denize nazır evimin geniş terasında tekerlekli sandalyemde otururken daha iyi anlıyorum şimdi. Yaklaşık iki yüz otuz metrekarelik dubleks evimin geniş terasında tekerlekli sandalyemde oturup denizi izlerken kendimi "Tantalos azabına" uğramış gibi hissediyorum. Yunan Mitolojisi'ne göre Zeus'un oğlu Tantalos, tanrıların sofrasına oturabilen tek insandı. Ne var ki Tantalos, Olimpos tanrılarını küçümsedi, kudretlerini sınamaya kalktı ve sonunda da tanrıların hışmına uğradı. Tanrılar, onu Hades'in göllerinden birine yerleştirdiler. Çenesine kadar suyun içindeydi ama içmeye kalktığı anda su çekiliyor ve sadece üzerinde bastığı zemin kalıyordu. Ayrıca başının üzerinde binbir çeşit meyve aslıydı ama o elini her uzatışında çıkan bir yel dalları savurarak meyveleri ondan uzaklaştırıyordu. Ona verilen, kuru bir boğaz ve aç bir karınla sonsuza dek yiyecek içeceğin içinde yaşama cezasıydı. Benim evin denize uzaklığı da sadece yirmi metreydi ama gidip yüzemiyordum, yüzmeyi geçtim ayaklarımı suya bile sokamıyordum. Benim durumum da Tantalos'tan çok farklı sayılmazdı yani. Tanrıları kızdıracak ne yapmıştım acaba?